

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Το κεφάλι ένος ανθρώπου

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Στις δώδεκα και πέντε, ένα ταξί φάνηκε να προχωρή κατά μήκος του δρόμου και σε λίγο στάθηκε μπροστά στη «Σιτανγκέτ».

Μιά γυναίκα κατέβηκε απ' αυτό, η οποία, έπειτ' από ένα σύντομο δισταγμό, προχώρησε γρήγορα-γρήγορα και μπήκε μέσα στο πανδοχείο.

Τη στιγμή εκείνη, τα μάτια του Ράντεκ, που έλαμπαν από σαρκασμό, αναζήτησαν τα μάτια του Μαιγκρέ...

Η λάμπα του πανδοχείου φώτιζε τη γυναίκα. Φορούσε μαντώ μαύρο με πλατύ γιακά από γούνα σκοτεινόχρωμη.

Ήταν η Έλλεν Γκρόσμπυ, η χήρα του Ούιλλιαμ.

Προχώρησε κατευθείαν προς τον πάγκο κι άρχισε να μιλά με σιγανή φωνή στον καταστηματούχο. Οί Άραβες διέκοψαν το παιχνίδι τους για να την κυττάξουν.

Ο Μαιγκρέ, από κεί που θρυσκόταν στο δρόμο, μπορούσε να παρακολουθήσει, ό,τι γινόταν μέσα στη «Σιτανγκέτ», μα δεν μπορούσε ν' ακούσει τί έλεγαν ο καταστηματούχος κ' η Αμερικανίδα. Πάντως, η δεύτερη μιλούσε με κάποια στενοχώρια κι ο πρώτος την άκουγε εξαφνιασμένος.

Σε λίγο, είδε τον καταστηματούχο να διευθύνεται προς τη σκάλα που άρχιζε πίσω από τον πάγκο του και την κ. Γκρόσμπυ να τον ακολουθή.

Ανέβηκαν κ' οί δυο στο επάνω πάτωμα, του οποίου, έπειτα από μερικές στιγμές, ένα παράθυρο φωτίστηκε.

Ήταν το παράθυρο της κάμαρης όπου είχε κοιμηθί ο

Ίωσήφ Έρτεν, κατά τη διάρκεια της σύντομης παραμονής του στη «Σιτανγκέτ».

Όταν ο καταστηματούχος ξανακατέβηκε στη σάλα, ήτανε μόνος. Η κ. Γκρόσμπυ είχε μείνει άπάνω.

Οί Άραβες που έπαιζαν, φώναζαν κοντά τους τον ξενοδόχο κι από την έκφρασή τους φαινότουσαν πως τον ρωτούσαν με περιέργεια: «Τί θέλει η κυρία αυτή που φαίνεται σαν μεγάλη άριστοκράτισσα;... Τί πήγε να κάνει επάνω;» Ο ξενοδόχος πάλι φαινόταν σαν να τους απαντούσε: «Δέν ξέρω τίποτε... Μα τί μās νοιάζει;»

Τό φωτισμένο παράθυρο του πρώτου πατώματος δεν είχε παντζούρια κ' ή κουρτίνες του ήσαν πολύ λεπτές. Έτσι μπορούσε κανείς, χωρίς δυσκολία, να παρακολουθήσει απ' έξω — από τη θέσι όπου θρυσκόντουσαν ο Μαιγκρέ κι ο Ράντεκ — τί έκανε εκεί επάνω η Αμερικανίδα.

— Θέλετε ένα σιγαρέτο, επιθεωρητά; ρώτησε ο Ράντεκ τον Μαιγκρέ.

Μα εκείνος δεν απάντησε.

Την ίδια στιγμή, η κ. Γκρόσμπυ επάνω στο φωτισμένο δωμάτιο του πανδοχείου φάνηκε να πλησιάζη στο κρεβάτι και να τραβάη τα σκεπάσματα και τα σεντόνια.

Την είδαν κατόπιν να σηκώνη ένα πράγμα ογκώδες και βαρύ — τό στρώμα του κρεβατιού χωρίς άλλο — και κάτι να κάνει μ' αυτό. Ύστερα πλησίασε στο παράθυρο σαν ναχε κυριευθί από μιά εξαφνική άνησυχία.

— Θάλεγε κανείς ότι τάχει θάλει με τό στρώμα, είπε ο Ράντεκ στο Μαιγκρέ. «Η μεγάλο λάθος κάνω, ή τό ξυλώνει... Άστειά άσχολία για μιά κυρία που έχει πάντα γύρω της ένα σωρό καμαριέρες...»

Οί δύο άντρες θρυσκόντουσαν σ' απόστασι ο ένας απ' τον άλλο...

Ένα τέταρτο της ώρας πέρασε.

— Πολύ μπερδεμένα πράγματα! είπε εξαφνα ο Ράντεκ με φωνή που πρόδιδε την άτυπομονησία του.

Ο Μαιγκρέ ούτε απάντησε, ούτε κουνήθηκε από τη θέσι του.

Ήταν μισή περασμένη, όταν η Έλλεν Γκρόσμπυ κατέβηκε πάλι κάτω, πέταξε ένα χαρτονόμισμα στον καταστηματούχο, βγήκε έξω άνασηκώνοντας τό γιακά της γούνας της και διευθύνθηκε προς τό ταξί της που την περίμενε.

— Θά την παρακολουθήσουμε, επιθεωρητά, δέν είν' έτσι; ρώτησε ο Ράντεκ τó Μαιγκρέ.

Έπειτ' από ένα λεπτό τό ταξί της κ. Γκρόσμπυ ξεκίνησε.

Κατόπιν ξεκίνησε τό ταξί τóυ Ράντεκ και τελευταίο τό ταξί τóυ Μαιγκρέ.

Τά τρία άμάξια πήγαιναν τό ένα πίσω απ' τό άλλο.

Μα ή κ. Γκρόσμπυ δέν διευθύνθηκε προς τό Παρίσι.

Έπειτ' από μισή ώρα, τό ταξί της έφτασε στο Σαιν-Κλου και σταμάτησε άκριβώς άπέναντι στη βίλλα Χέντερσον.

Βγήκε έξω κι έκανε δυό-τρεις βόλτες στο πεζοδρόμιο σαν να δίσταζε.

Έξαφνα τό διέσχισε γρήγορα-γρήγορα, πήρε από την τσάντα της ένα κλειδί, άνοιξε μ' αυτό την πόρτα της βίλλας και μπήκε μέσα, κλείνοντας την πάλι πίσω της.

Μέσα δέν άναψε κανένα φως. Τό μόνο ίχνος ζωής που φαινόταν απ' έξω, ήταν μιά μικρή λάμψις που άναθε κάθε τόσο μέσ' στις κάμαρες τóυ επάνω πατώματος, πράγμα που έδειχνε ότι ή κ. Γκρόσμπυ άναβόσθωνε σπύρτα.

Η νύχτα ήταν δροσερή και τούς γλόμπους τών ηλεκτρικών τóυ δρόμου τούς θόλωνε μιά ύγρη καταχνιά.

Η Έλλεν Γκρόσμπυ βγήκε σχεδόν τρέχοντας

Τὰ ταξί τοῦ Μαιγκρέ καὶ τοῦ Ράντεκ εἶχαν σταθῆ σ' ἀπόστασι διακοσίων μέτρων ἀπ' τὴ θύλλα.

Ὁ ἀστυνομικὸς εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ ἀμάξι του, ἔκοθε βόλτες μὲ τὰ χέρια του χωμένα μέσα στὶς τσέπες καὶ καπνίζοντας τὴν πίπα του.

Σὲ κάποια στιγμή, ὁ Ράντεκ τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

— "Ε, λοιπὸν, δὲν θὰ πάτε νὰ δῆτε τί γίνεται μέσα;..."

Ὁ ἀστυνομικὸς δὲν ἀπάντησε κι' ἐξακολούθησε τὸ μονότονο περίπατό του.

— Δὲν κάνετε ἴσως καλὰ, ἐπιθεωρητά... ξαναἔπε ὁ Ράντεκ. Ὑποθέστε ὅτι σὲ λίγο ἢ αὔριο ξαναβρίσκεται μέσα στὴ θύλλα ἓνα καινούργιο πτώμα...

Ὁ Μαιγκρέ δὲν ἀπάντησε πάλι κι' ὁ Ράντεκ πέταξε κατὰ γῆς τὸ σιγαρέττο του ποὺ μόλις τὸ εἶχε ἀνάψει, ἀφοῦ ξέσκισε μὲ τὰ νύχια του τὸ σιγαρόχαρτο.

— Σὰς εἶπα ἑκατὸ φορές ὅτι δὲν θὰ καταλάβετε ποτὲ τίποτε... εἶπε πάλι σὲ λίγο ὁ Ράντεκ. Σὰς ξαναλέω ὅτι...

Ὁ ἀστυνομικὸς τοῦ γύρισε τὴν πλάτη του κι' ἀπομακρύνθηκε...

Σχεδὸν μιὰ ὥρα πέρασε ἔτσι... Ὅλα γύρω ἦσαν σιωπηλά... Δὲν φαινότανε πειὰ πίσω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς θύλλας οὔτε ἡ τρεμάμενη λάμψη τοῦ σπύριτου.

Ὁ σωφὲρ τῆς κ. Γκρόσμπυ, ἀνησυχώντας εἶχε κατέβει ἀπ' τὴ θέσι του καὶ προχώρησε ὡς τὴν καγκελόπορτα τῆς θύλλας.

— Ὑποθέστε, ἐπιθεωρητά, εἶπε ὁ Ράντεκ πλησιάζοντας πάλι τὸ Μαιγκρέ, ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κ. Γκρόσμπυ, ὑπάρχει καὶ κάποιος ἄλλος μέσα στὴ θύλλα...

Μὰ ὁ Μαιγκρέ τὸν κύτταξε στὰ μάτια ἔτσι, ὥστε ὁ τελευταῖος ἀναγκάστηκε νὰ σωπάσῃ...

Ὅταν, λίγες στιγμὲς ἀργότερα, ἡ Ἑλένη Γκρόσμπυ βγῆκε σχεδὸν τρεχοντας ἀπὸ τὴ θύλλα καὶ ξαναμπῆκε στὸ αὐτοκίνητό της, κρατοῦσε κάτι στὸ χέρι, ἓνα πρᾶγμα μᾶκρους τριάντα περίπου πόντων, τυλιγμένο σὲ ἄσπρο χαρτί ἢ πανί.

— Δὲν ἔχετε τὴν περιέργεια νὰ μάθετε τί πρᾶγμα εἶν' αὐτό; εἶπε ὁ Ράντεκ.

— Μπᾶ, καθόλου, ἔκανε ἀδιάφορα ὁ Μαιγκρέ.

Τὸ ταξί τῆς κ. Γκρόσμπυ ἀπομακρυνόταν ἐντωμεταξύ γρήγορα πρὸς τὸ Παρίσι. Ὁ Μαιγκρέ δὲν ἔδειξε καμμιά διάθεσι νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ...

Ὁ Ράντεκ φαινόταν τώρα πολὺ νευρικός. Τὰ χεῖλη του τὰ τάραιζε ἓνα ἑλαφρὸ τρεμούλιασμα...

— Θέλετε νὰ μποῦμε κι' ἐμεῖς τώρα μέσα στὴ θύλλα; εἶπε ἔξαφνα ὁ Μαιγκρέ.

— Μά... πῆγε νὰ πῆ ὁ Ράντεκ...

Δίστασε ὅμως νὰ συμπληρώσῃ τὴ φράσι του. Εἶχε τὸ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ κατέστρωσε ἓνα σχέδιο καὶ ποὺ ἓνα ἀπρόοπτο ἐμπόδιο τοῦ τὰ χάλασε ὅλα...

Ὁ Μαιγκρέ ἀκούμπησε βαρειά τὸ χέρι του ἐπάνω στὸν ὦμο του καὶ τοῦ ξαναἔπε:

— Οἱ δύο μας τώρα θὰ τὰ καταλάβουμε ὅλα, δὲν εἶνε ἔτσι;

Ὁ Ράντεκ γέλασε, μὰ γέλασε ἄσχημα.

— Διστάζετε; ἔκανε ὁ ἀστυνομικός. Φοβάστε μήπως, ὅπως λέγατε πρὸ ὀλίγου, βρεθοῦμε μπρὸς σὲ κανένα καινούργιο πτώμα;... Μπᾶ... Ποιὸς μπορεῖ νάχη πεθάνει;... Ἡ κ. Χέντερσον πέθανε καὶ θάφτηκε... Ἡ καμαριέρα της πέθανε καὶ θάφτηκε... Ὁ Γκρόσμπυ πέθανε καὶ θάφτηκε... Ἡ γυναῖκα του μόλις βγῆκε πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὴ θύλλα ὀλοζώντανη... Κι'

ὁ Ἰωσήφ Ἐρτέν βρίσκεται ἐν ἀσφαλείᾳ στὸ νοσοκομεῖο τῶν φυλακῶν Σαντέ... Ποιὸς μένει ἀκόμα;... Ἡ Ἔντνα Ράιχσπεργκ... Μὰ τί θάρχόταν νὰ κάνη αὐτὴ ἐδῶ;...

— Σὰς ἀκολουθῶ! μούγκρισε ὁ Ράντεκ.

— Τότε, θ' ἀρχίσουμε ἀπὸ τὴν ἀρχή. Γιὰ νὰ μποῦμε μέσα στὴ θύλλα χρειάζεται κλειδί...

Μὰ αὐτὸ ποὺ ἔβγαλε ὁ ἀστυνομικός ἀπὸ τὴν τσέπη του δὲν ἦταν ἓνα κλειδί. Ἦταν ἓνα μικρὸ καρτονένιο κουτί, δεμένο μὲ σπάγγο, ποὺ ἔκανε ἀρκετὴ ὥρα νὰ τὸ ἀνοίξῃ κι' ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔβγαλε ἐπιτέλους ἓνα κλειδί.

— Νὰ, εἶπε. Δὲν μᾶς μένει παρά νὰ μποῦμε σὰν στὸ σπίτι μας, ἀφοῦ δὲν εἶνε κανεὶς μέσα... Ναι, δὲν εἶνε κανεὶς μέσα στὸ σπίτι, δὲν εἶν' ἔτσι;

Μιὰ παράδοξη μεταβολὴ εἶχε γίνῃ τώρα... Ὁ Ράντεκ δὲν κύτταζε πειὰ τὸν ἀστυνομικὸ μὲ εἰρωνεία, μὰ μὲ μιὰ ἀνησυχία, ποὺ ἦταν ἀνίκανος νὰ τὴν κρύψῃ.

Σὲ τί ὠφείλετο τάχα αὐτό;

— Ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ βάλετε αὐτὸ τὸ κουτί στὴν τσέπη σας; τοῦ εἶπε ὁ ἀστυνομικός. Μπορεῖ νὰ μᾶς χρειαστῇ σὲ λίγο...

Μιὰ νέα μὲ ξανθὰ μαλλιά βγῆκε ἀπὸ τὴ ντουλάπα

Ὅταν μπῆκαν μέσα, ὁ ἀστυνομικός ἀναψε τὸ ἡλεκτρικὸ, χτύπησε τὴν πίπα του στὸ τακοῦνι του γιὰ νὰ φύγῃ ὁ καμένος καπνὸς καὶ τὴ γέμισε πάλι.

— Ἄς ἀνεβοῦμε... εἶπε. Ὁ δολοφόνος τῆς κ. Χέντερσον μπῆκε μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ὅπως καὶ μεῖς... Δὲν βρισκόντουσαν ἐδῶ παρά δυὸ γυναῖκες ποὺ κοιμόντουσαν... Οὔτε σκυλὶ δὲν ὑπῆρχε!... Οὔτε θυρωρός!... Κι' ἐπὶ πλέον τὰ χαλιά ποὺ εἶνε στρωμένα παντοῦ, ἐπνιγαν τὸ θόρυβο τῶν θημάτων του... Ἐμπρός!

Ὁ ἀστυνομικός δὲν λάβαινε κἄν τὸν κόπο νὰ κυττάξῃ τὸν Τσέχο.

— Εἶχατε δίκην πρὸ ὀλίγου, Ράντεκ, τοῦ ξαναἔπε. Θὰ ἦταν μιὰ δυσάρεστη ἐκπληξι γιὰ μένα ἂν βρισκάμε ἓνα ἀκόμα πτώμα... Ξέρετε ἐκ φήμης τὸν ἀνακριτὴ Κομελιώ;... Τὰ ἔχει ἤδη μαζὺ μου γιατί δὲν μπόρεσα νὰ ἐμποδίσω τὴν αὐτοκτονία τοῦ Γκρόσμπυ, ποὺ ἔγινε σχεδὸν μπροστά μου.. Μὲ κατηγορεῖ ὅτι εἶμαι ἀνίκανος νὰ διαφωτίσω αὐτὸ τὸ δράμα... Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν ὀργή του, ἂν ἔχη γίνῃ τώρα ἐδῶ ἓνας καινούργιος φόνος... Πῶς θὰ δικαιολογηθῶ;... Τί θὰ

τοῦ πῶ;... Ἄφρασε τὴν κ. Γκρόσμπυ νὰ φύγῃ... Ὅσο γιὰ σᾶς, εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς κατηγορήσω, ἀφοῦ ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα δὲν μ' ἀφήσατε οὔτε βῆμα...

Στ' ἀλήθεια, θὰ ἦταν δύσκολο νὰ πῆ κανεὶς ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο μας ἐδῶ καὶ τρεῖς μέρες παρακολουθεῖ τὸν ἄλλο...

Ὁ Μαιγκρέ φαινόταν σὰν νὰ μιλοῦσε μόνος του. Εἶχαν ἀνέβῃ στὸ ἐπάνω πάτωμα κι' ὁ ἀστυνομικός, ἀφοῦ διέσχισε τὸ μπουντουάρ, μπῆκε στὴν κάμαρη, ὅπου εἶχε δολοφονηθῆ ἡ κ. Χέντερσον.

— Ἐμπᾶτε καὶ σεῖς, Ράντεκ!... φώναξε στὸν σύντροφό του. Ὑποθέτω πῶς δὲν θὰ σᾶς ταραξῆ ἡ ἰδέα ὅτι δυὸ γυναῖκες δολοφονήθηκαν σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο;... Ἀκουστε μιὰ λεπτομέρεια τοῦ ἐγκλήματος, ποὺ δὲν τὴν ξέρετε ἴσως... Δὲν βρέθηκε πουθενὰ τὸ μαχαίρι τοῦ δολοφόνου... Ὑπέθεσαν ὅτι ὁ Ἐρτέν, φεύγοντας, τὸ πέταξε στὸ Σηκουάνα.

Ὁ Μαιγκρέ κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ, στὴν ἴδια θέσι ὅπου εἶχε βρεθῆ τὸ πτώμα τῆς κ. Χέντερσον, κι' ἐξακολούθησε:

— Θέλετε τὴν ἰδέα μου;... Ἔ, λοιπὸν, ὁ δολοφόνος ἔκρυψε τὸ μαχαίρι μέσα στὸ σπίτι... Μὰ τὸ ἔκρυψε τόσο καλὰ,

ώστε δέν τὸ θρήκαμε... Ἀλήθεια, εἶδατε τί σχῆμα εἶχε τὸ δεματάκι πού κρατοῦσε ἡ κ. Γκρόσμπυ, φεύγοντας ἀπὸ δῶ... Τριάντα πόντους μάκρος. Τρεῖς-τέσσερες πόντους πλάτος... Τὶς ἴδιες δηλαδή διαστάσεις πού ἔχει ἕνα καλὸ μαχαῖρι... Ἔχετε δίκη, Ράντεκ, εἶνε μιά ἱστορία πολὺ μπερδεμένη... Μά... τί εἶν' αὐτά;...

Κι' ἔσκυψε πρὸς τὸ παρκέτο, ὅπου διακρινόντουσαν καθαρά ἴχνη θημάτων. Ξεχώριζε καθαρά τὸ ἴχνος λεπτῶν γυναικείων τακουινῶν.

— Ἔχετε καλὰ μάτια;... ἐξακολούθησε ὁ Μαιγκρέ. Λοιπόν, βοηθήστε με καὶ προσπαθήστε νὰ παρακολουθήσουμε τ' ἀποτυπώματα... Ποιὸς ξέρει, μπορούμε ν' ἀνακαλύψουμε ἔτσι τί ἦρθε νὰ κἀνῃ ἐδῶ ἡ κ. Γκρόσμπυ.

Ὁ Ράντεκ δίστασε, κύτταξε τὸ Μαιγκρέ μὲ προσοχή, σὰν ἄνθρωπος πού ἀναρωτιέται τί ρόλος εἶν' αὐτὸς πού τοῦ ἐπιβάλλουν νὰ παίξῃ. Μά δέν μπορούσε νὰ διαβάσῃ τίποτε στὸ πρόσωπο τοῦ ἀστυνομικοῦ.

— Τὰ ἴχνη μᾶς ὀδηγοῦν μέσα στὴν κάμαρη τοῦ ἄλλου θύματος, τῆς καμαριέρας τῆς κ. Χέντερσον, δέν εἶν' ἔτσι;... Ἔπειτα;... Σκύψτε λίγο, φίλε... Δέν ζυγίζετε ἀκόμα ἐσεῖς ἑκατὸ κιλά σὰν ἐμένα... Ἔ;... Τὰ θήματα σταματοῦν μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ ντουλάπα!... Εἶνε τάχα κλειδωμένη;... Ὁχι!... Περιμένετε... Μὴν τὴν ἀνοίγετε!... Μιλοῦσατε πρὸ ὀλίγου γιὰ ἕνα καινούργιο πτώμα. Ἄν ὑπῆρχε τὸ πτώμα αὐτὸ μέσα σὲ τούτῃ τὴ ντουλάπα;...

Ὁ Ράντεκ ἀναψε ἕνα σιγαρέτο. Μά τὰ δάχτυλά του ἔτρεμαν.

— Λοιπόν; Πρέπει ν' ἀνοίξουμε τὴ ντουλάπα... Τί λέτε, φίλε μου;...

Καί, καθὼς μιλοῦσε, ὁ ἀστυνομικὸς διώρωνε τὴ γραβάτα του μπροστὰ σ' ἕναν καθρέφτη, χωρὶς ὡστόσο ν' ἀφήνῃ ἀπὸ τὰ μάτια του τὸ σύντροφό του.

— Λοιπόν; Ξαναεἶπε.

Καὶ ἀνοίξε τὴ ντουλάπα

— Νὰ τὸ πτώμα! φώναξε.

Ὁ Ράντεκ τραβήχτηκε πίσω τρία θήματα. Καὶ κύτταξε μὲ κατάπληξι μιά νέα κόρη μὲ ξανθὰ μαλλιά, πού θῆκε ἀπ' τὴ ντουλάπα, λίγο ἀδέξια, μὰ καθόλου τρομαγμένη.

Ἦταν ἡ Ἔννα Ράιχσπεργκ, ἡ φίλη τῆς κ. Γκρόσμπυ. Κύτταξε διαδοχικὰ τὸ Μαιγκρέ καὶ τὸν Ράντεκ, σὰν νὰ περίμενε ἀπ' αὐτοὺς μιά ἐξήγησι. Δέν φαινόταν καθόλου ταραγμένη. Εἶχε μένο τῆ στενοχώρια τοῦ ἀνθρώπου πού παίζει ἕνα ρόλο, στὸν ὁποῖο δέν ἔχει συνηθισεῖ.

Ὁ Μαιγκρέ, χωρὶς ν' ἔσχαληθῆ καθόλου μαζὺ τῆς, εἶχε στραφῆ πρὸς τὸν Ράντεκ, ὁ ὁποῖος τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ψυχραιμία του.

— Λοιπόν, τί λέτε; τὸν ρώτησε. Περιμέναμε νὰ θροῦμε ἕνα πτώμα — ἢ μᾶλλον μοῦ εἶχατε ἐμπνεύσει τὴν ἰδέα ὅτι θὰ εὑρισκα ἕνα πτώμα — καὶ νὰ πού θρήκαμε μιά γοητευτικὴ νέα ὀλοζώντανη...

Ἡ Ἔννα Ράιχσπεργκ εἶχε γυρίσει κι' αὐτὴ πρὸς τὸν Τσέχο.

— Ἔ, λοιπόν, Ράντεκ... Ξαναεἶπε ὁ Μαιγκρέ εἰρωνικά.

Σιωπὴ ἐκ μέρους τοῦ Τσέχου.

— Λοιπόν νομίζεις ἀκόμα ὅτι δέν θὰ καταλάβω ποτε τίποτα;... Τί λές;...

Ἡ Ἔννα πού δέν ἀφήνε τὸν Τσέχο ἀπὸ τὰ μάτια τῆς, ἀνοίξε τὴ στιγμή ἐκείνη τὸ στόμα τῆς καὶ μιά κραυγὴ φρίκης θῆκε ἀπ' τὸ λαρύγγι τῆς.

Καθὼς ὁ ἀστυνομικὸς εἶχε γυρίσει πάλι πρὸς τὸν καθρέφτη κι' ἴσιωνε τὰ μαλλιά του μὲ τὸ χέρι του, ὁ Ράντεκ τράβηξε γρήγορα ἕνα περιστροφὸ ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὸν σημάδεψε καὶ τράβηξε τὴν σκανδάλη...

Κάτι καταπληκτικὸ καὶ ἀστεῖο ἐγίνε τότε...

Ἀκούστηκε ἕνας ἀδύνατος μεταλλικὸς κρότος, σὰν κι' αὐτὸν πού θὰ ἔκανε ἕνα παιδιάστικο πιστολάκι... Καμμιά σφαῖρα δέν ἔφυγε ἀπ' τὸ περιστροφὸ...

Ὁ Ράντεκ πῆσε τὴ σκανδάλη καὶ γιὰ δευτέρη φορά, μὲ τὸ ἴδιο ὄμως ἀποτέλεσμα.

Τὰ ὑπόλοιπα ἔγιναν τόσο γρήγορα, ὥστε ἡ Ἔννα Ράιχ-

σπεργκ δέν κατάλαθε τίποτε.

Ὁ Μαιγκρέ μ' ἕνα πήδημα θρέθηκε μπροστὰ στὸν Ράντεκ καί, πέφτοντας ἀπάνω του μὲ ὄλο του τὸ θάρρος, τὸν ἔρριξε κάτω.

— Εἶμαι ἑκατὸ κιλά! φώναξε.

Καὶ πραγματικὰ, ὁ ὄγκος του ἐκμηδένισε τὸν ἀντίπαλό του, ὁ ὁποῖος, ἔπειτα ἀπὸ δυὸ-τρία ἀναπηδήματα, ἀπέμεινε ἀκίνητος, μὲ τὰ χέρια του περασμένα στὶς χειροπέδες.

— Συγχωρήστε με, δεσποινίς, εἶπε ὁ Μαιγκρέ στὴν Ἔννα Ράιχσπεργκ, ὅταν σηκώθηκε. Ὅλα τελείωσαν πειά... Ἔχω ἕνα ταξὶ γιὰ σᾶς στὴν πόρτα... Ὁ Ράντεκ κι' ἐγὼ ἔχουμε νὰ ποῦμε ἕνα σωρὸ πράγματα ἀκόμα...

Ὁ Ράντεκ εἶχε ἀνορθωθῆ κι' αὐτὸς μανιασμένος, ἄγριος. Τὸ θαρὺ χέρι τοῦ ἀστυνομικοῦ ἔπεσε στὸν ὤμο του.

— Δέν εἶν' ἔτσι ἄ ν θ ρ ω π ἱ ἄ κ ο μου; πρόσθεσε ὁ Μαιγκρέ.

XI

ΚΑΡΡΕ ΤΟΥ ΑΣΣΟΥ

Στὶς 3 ἡ ὥρα τὸ πρωῖ, τὸ γραφεῖο τοῦ Μαιγκρέ στὴν Καταδίωξι, ἦταν φώτισμένον κι' οἱ λιγοστοὶ πού κυκλοφοροῦσαν σὺν τὸ διάδρομο, ἀκούγαν μέσα ψίθυρο φωνῶν.

Στὶς ὀχτῶ τὸ πρωῖ, ὁ Μαιγκρέ ἔστειλε τὸν κλητῆρα τοῦ γραφείου κι' ἔφερε δυὸ σερβίτσια μὲ προγευμα. Κατόπιν τηλεφώνησε σὶὸ σπίτι τοῦ ἀνακριτοῦ Κομελιώ.

Ἦταν ἐννέα ἡ ὥρα, ὅταν ἡ πύρτα τοῦ γραφείου ἀνοίξε καὶ θῆκε ἐξῶ ὁ Μαιγκρέ κι' ὁ Ράντεκ, ὁ ὁποῖος δέν φοροῦσε πειὰ χειροπέδες.

Φαινότουσαν κουρασμένοι κι' οἱ δυό.

Προχώρησαν στὸν διάδρομο κι' ὅταν ἔφτασαν στὴν ἄκρη του, ὁ Ράντεκ ρώτησε:

— Ἀπὸ δῶ;

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Μαιγκρέ. Εἶνε πιὸ σύντομα.

Καὶ ἀπὸ ἕνα ἄλλο διάδρομο τὸν ὀδήγησε στὴ φυλακὴ, πού ἦταν πλάι στὴν Καταδίωξι.

Ἐκεῖ, ἡ διατυπώσεις τελείωσαν γρήγορα. Τὴ στιγμή πού ἕνας φύλακας ἔπαιρνε τὸν Ράντεκ γιὰ νὰ τὸν κλείσῃ σ' ἕνα κελλί, ὁ Μαιγκρέ τὸν κύτταξε σὰν νάθελε νὰ τοῦ πῆ κάτι, ἴσως ἕνα «ὠρεβου-άρ», κι' ἔπειτα σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ διευθύνθηκε ἀργὰ πρὸς τὸ γραφεῖο τοῦ κ. Κομελιώ.

* * *

Ὅταν ὁ Μαιγκρέ μπῆκε σὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ, τὸ ὄφος του δέν εἶχε τίποτε τὸ θριαμβευτικὸ, οὔτε τὸ εἰρωνικὸ. Τὰ τραβηγμένα χαρακτηριστικὰ του τὸν παρουσίαζαν σὰν ἕναν ἄνθρωπο πού τελείωσε ἕνα δύσκολο κι' ἐπίπονο ἔργο.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ καπνίσω; ρώτησε τὸν ἀνακριτῆ. Εὐχαριστῶ... Κάνει κρῦο σὸ γραφεῖο σας.

Κι' ἔρριξε ἕνα θλοσσυρὸ θλέμμα σὸ καλοριφέρ, τὸ ὁποῖο σὸ δικὸ του γραφεῖο τὸ εἶχε καταργήσει γιὰ νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ μὲ θερμάστρα.

— Τελείωσαν ὅλα! τοῦ εἶπε. Ὅπως σᾶς εἶπα καὶ τηλεφωνικῶς, ὁ Ράντεκ ὁμολογεῖ τὰ πάντα... Καὶ δέν φαντάζομαι στὴν ἀνάκρισι νὰ ἔχετε στενοχώριες μαζὺ του, γιὰτὶ εἶνε καλὸς παίκτης καὶ παραδέχεται πὼς ἔχασε τὸ παιγνίδι...

Ὁ Μαιγκρέ εἶχε κρατήσῃ σὲ κομματάκια χαρτιῶν σημειώσεις πού θὰ τοῦ χρησίμευαν γιὰ νὰ συντάξῃ τὴν ἔκθεσί του, μὰ τὶς εἶχε μπερδέψῃ τόσο, ὥστε τὶς ξαγάθαλε στὴν τσέπη του ἀναστενάζοντας.

— Τὸ χαρακτηριστικὸ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως... ἄρχισε νὰ λέῃ.

Μά ἡ φράσις αὐτὴ τοῦ φάνηκε πολὺ πομπώδης καὶ σῶπα-σε ἀμέσως.

Σηκώθηκε καί, κόβοντας θόλτες μὲ τὰ χέρια πίσω, ἐξακολούθησε:

(Ἄκολουθεῖ)

Ὁ Μαιγκρέ μ' ἕνα πήδημα θρέθηκε μπροστὰ στὸν Ράντεκ καὶ ἔπεσε ἀπάνω του.